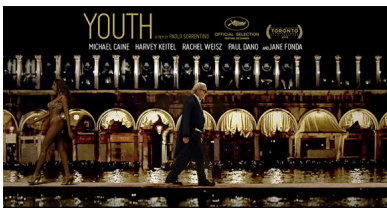

Ο κινηματογράφος του Paolo Sorrentino είναι ποίηση με εικόνες. Είναι λυρισμός. Μας το θυμίζει και στη Νιότη. La Giovinezza στη γλώσσα του σκηνοθέτη. Που μας ήρθε μετά το [Il Divo](#) και την Τέλεια Ομορφιά. Ο Ιταλός δημιουργός χρησιμοποιεί τα ίδια εργαλεία και παράγει το ίδιο εξαιρετικό αποτέλεσμα. Πατάει πάνω σε φυσιογνωμίες ιδιαίτερες, σε ειρηνικά τοπία, διανθισμένα με διαλόγους κατά μείζονα λόγο ευφυείς, και σε λεπτές ιδέες .

Στη Νιότη αξιοποιεί μια τετράδα λαμπρών ερμηνευτών. Ο οσκαρικός Βρετανός Michael Caine, μας προσφέρει ένα ακόμα υψηλό δείγμα ηθοποιίας, ενώ ο επίσης γεννημένος την δεκαετία του '30 Αμερικανός Harvey Keitel στέκεται σε αντίστοιχο επίπεδο. Παρούσες και οι νεότερες γενιές με εκπροσώπους την Rachel Hannah Weisz και τον νεότερο Paul Franklin Dano ακολουθούν με εξίσου άριστες ερμηνείες. Κοντά τους και η Jane Fonda σε ένα γρήγορο αστραφτερό πέρασμα.

Κάτι που αξίζει μιας μνείας αναφορικά με τις γενιές των ηθοποιών, είναι το γεγονός ότι ο Caine δεν ολοκλήρωσε ούτε καν τις εγκύκλιες σπουδές, σε αντίθεση με την σύζυγο του Daniel Craig, Rachel Weisz, η οποία, ανάμεσα στα διάφορα πτυχία της είναι και απόφοιτος του Trinity Hall του Cambridge.

Τέλος πάντων, ο Sorrentino μας προβάλλει ένα κινηματογραφικό σημείωμα για τις διαφορές ανάμεσα στην νεότητα και το γήρας, τις ανησυχίες, τα ερεθίσματα, τις συσπάσεις και τις ψυχώσεις της κάθε περίπτωσης. Στο πλαίσιο αυτό, συστήνει ένα κοκτέιλ με απέραντη ισορροπία.

Καταπιάνεται με τη διαβίωση των θαμώνων ενός πολυτελούς θέρετρου στις κορφές των Ελβετικών Άλπεων, κατά τη διάρκεια της θερινής περιόδου. Είναι και μια παραβολή για τους ενοίκους και τους εργαζόμενους του ξενοδοχείου, με τους ανθρώπους του κόσμου.

Φτώχεια και πλούτος, αργόσχολοι και εργαζόμενοι, ασήμαντοι και διάσημοι, υπηρέτες και υπηρετούμενοι. Βίζιτες και απατημένοι.

Με μακρόσυρτα σιωπηλά πλάνα εξερευνά το ανθρώπινο συναίσθημα, αναλύει τις λειτουργίες της μνήμης, άλλοτε με λαμπρό φως, άλλοτε πνιγμένα στην ομίχλη, στο σκοτάδι. Στα λίγα του γυμνά πλάνα, ακόμα και το πιο αθώο είναι σφόδρα ερωτικό ενώ το πιο ερωτικό δεν είναι διόλου προκλητικό

Το σκηνικό του, το ξενοδοχείο, είναι ένα μνημείο πολυτέλειας που πλαισιώνεται από βαριεστημένους πάμπλουτους, την μισ Κόσμος και άλλα λαμπερά νιάτα αλλά και από ηλικιωμένους στο λυκόφως της ζωή τους. Κι' αναμεσά τους ο Ντιέγκο Αρμάντο, τι φιγούρα! Με έναν τεράστιο Marx στην πλάτη του.

Γοητευτικό αποτέλεσμα, δίχως άλλο.